

fige her i Danmarks lovgivende Forsamling: Lad os tage Hensyn til den juridiske Ungdom for dens egen Skyld og for Landets, for Folkets og Samfundets Skyld.

Scharling: Efter at de Udtalelser, der i sidste Møde fremkom fra det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, ere blevne imødegaaede af to andre ærede Talere, skal jeg, hvad det juridiske Fakultet angaar, indskrænke mig til at udtale min Tilslutning til de Indsigelser, der ere fremkomne imod hans Ytringer derom, idet jeg for mit eget Vedkommende kun skal tilføje, at den Skildring, det ærede Medlem gav af det juridiske Studium, aldeles ikke passede paa Forholdene, som de vare i den Tid, da jeg studerede og tog Embedsexamen, og at det er min Overbevisning, at Forholdene nu ere bedre end dengang. Der er netop fra de juridiske Professorers Side blevet arbejdet ikke lidt paa at reducere Stoffmængden, der er arbejdet paa at give de Studerende Hjælpe midler i Hænde, som vi dengang saabede, der er blevet trykt Lærebøger og Haandbøger i et Omfang, som man dengang slet ikke kjendte. Naar det er blevet gjort gjældende af det ærede Medlem, at disse Lærebøger ere altfor store, altfor omfattende, skal jeg dog udtale, at i alt Fald een af de juridiske Professorer netop har udgivet en Række meget kortsattede Lærebøger til Brug for de Studerende. Men iøvrigt slutter jeg mig til den Udtalelse, der fremkom fra det ærede Medlem for Mariibo Amts Ste Valgfreds (N. S. Larsen), at man slet ikke kan maale en Lærebogs Banfælgeligheder efter dens Tykkelse, og at ofte en meget omfattende Bog i Virkeligheden er langt lettere at tilegne sig end den meget kort og koncist affattede. Naar det ærede Medlem fremstillede det, som om de juridiske Studerende bleve, jeg tror næsten, han brugte Udtrykket stoppede ligesom Hølsler, og jeg tror, at han tilføiede, at det gik med de Studerende ganske som med Hølskerne, at naar man ved Examen tog Enden af, rullede det altsammen ud, da skal jeg bemærke, at naturligvis kan der gives de Studerende, paa hvem en saadan Skildring passer. Men jeg tror, at i saa Fald er det netop de Studerende, som ikke benytte Universitetet ved deres Studeringer, men helt og holdent lade sig stoppe og proppe af Manuduktører. Det kan dog egentlig Universitetet ikke bære Ansvar for, at de, der ty til Hjælp udenfor det og ikke benytte dets Beilekning, underkastes en urigtig Behandling og dyrke Studierne paa en Maade, som er fuldstændig uvidenskabelig. Naar det ærede

Medlem endvidere antede over — jeg tror at han brugte omtrent det Udtryk; jeg kan ikke citere det ordet — at de juridiske Professorer ikke uddanne Videnskabsmænd, skal jeg sige, at det er en Vebredelse modsat den, vi ere vantede til at høre. Thi Professorerne maa ellers altid høre Vebredelse for, at de skulde have til Hensigt at uddanne og gjøre de Studerende til Videnskabsmænd. Ingen af Delene er Tilfældet. Det vilde være meget forkert og urigtigt, om vi gjorde os til Opgave at gjøre de Studerende, af hvilke kun de færreste have Betingelser for at blive Videnskabsmænd, til saadanne. Det er ikke vor Hensigt, men det, vi bestræbe os for og skulle bestræbe os for, er — og jeg tror ogsaa, at det var det, det ærede Medlem sigtede paa — at give dem en videnskabelig Uddannelse. Dette er efter min Opfattelse ogsaa Tilfældet i det juridiske Fakultet. Det er meget vanskeligt at føre Bevis for, om Saadant er Tilfældet, men jeg skal blot som et lille Vidnesbyrd i den Retning pege paa det Gæste, der saaledes objektivt kan fremlægges: den Tilbøielighed, der er til at besvare de udsatte akademiske Prisopgaver. Netop i disse Dage er der indkommet ikke mindre end 20 saadanne Besvarelser, hvoraf 6 theologiske, 3 juridiske og 2 statsvidenskabelige. Jeg tror, at det tyder paa, at der i de forskjellige Fakulteter, ogsaa i det juridiske, dog maa være en vis videnskabelig Sands og Interesse. Jeg ser mig i alt Fald ikke i Stand til at føre andet Bevis i saa Henseende; det ligger i Forholdets Natur, at det ikke lader sig gjøre.

Den samme ærede Taler udtalte, om eller i Anledning af det theologiske Fakultet, at den geistlige Stand her i Landet i det Hele ikke hørte til Arbejdets Middere. Jeg maa nedlægge en bestemt Indsigelse derimod. Jeg tror, at Enhver, der kjender blot lidt til deirkkelige Forhold, særlig her i Kjøbenhavn, vil indrømme, at de geistlige Embeder sandelig ikke ere Sinecurer, og at deres Indehavere i Virkeligheden ere Arbejdets Middere. Og jeg vil for det theologiske Fakultets Vedkommende bestemt udtale, at der i det arbejdes lige saa strengt og flittigt af dets Medlemmer, som der i de andre Fakulteter arbejdes af deres Medlemmer.

Det er selvfølgelig ikke min Sag at staa her og føre Lovprisninger over det Arbejde og den Gjerning, der udføres ved Universitetet, men jeg tror dog, at jeg maa have Lov til at sige, at vort Universitet i saa Henseende næppe er ringere og næppe behøver at frygte nogen Sammenligning med de allerfleste Universiteter i andre Lande. Jeg siger de allerfleste,